

fuldkommen dækker dette, og som maaske vil klare hans Syn paa Sagen. Der var en Tid, hvor det ansaas for patriotisk herhjemme at opkøbe Jord og Ejendomme i de sønderjydske Landsdele. Det var patriotisk, man gjorde en god Gerning ved at sørge for, at tysk Jord kom paa danske Hænder, eller at dansk Jord ikke gik over paa tyske Hænder. Men hvis Køberen af Landejendom havde solgt igen med Fordel, Gang paa Gang solgt med Fordel og endda ikke med fuldkommen Sikkerhed for, at Ejendommen ikke gik tilbage til Tyskerne, tror jeg ikke, jeg havde kaldt ham Patriot paa det. Det var i alt Fald en Patriot af anden Klasse, som ikke kan sættes i Rang med de rigtige Patrioter.

Alt dette synes mig saare trist. Det har ikke været mig nogen hyggelig Opgave at forelægge dette for det høje Landsting, men det har jeg nu været nødt til. Jeg synes, det er ganske nødvendigt, at hele denne Sag kommer til fuldkommen Klarhed. Nu kan det godt være, at den højtæredede Udenrigsminister, hans Kolleger og Partifæller — jeg vil ikke bruge Ordet Venner om Folk, om hvem jeg ikke ved, om de er hans Venner — vil sige: det er Oppositionen, alle Nederdrægtigheder kan man let tiltro Oppositionen, og alt dette sker kun, fordi man vil Ministeriet til Livs. Jeg er mig bevidst, at det ikke er mine Grunde. Men desuden: hvad kan det hjælpe, naar de samme Angreb og Beskyldninger kommer fra et Parti som det konservative Folkeparti, der ikke kan beskyldes for at være i Opposition til den nuværende Regering? Der er en Folketingsmand, Hr. Lemvigh-Müller, som med Mellemrum af 14 Dage farer frem og truer Udenrigsministeren med Afsløringer, hvorved det skal godtgøres, at han er umulig som Udenrigsminister her i Landet. Gaar det an? Er det muligt for Udenrigsministeren at bære noget saadant, og er det rimeligt for Landet, at dette skal ske? Denne Folketingsmand har, som sagt, denne Skik, og han har desuden et vist Navn for at kunne gøre en klækkelig Ravage, for, som alle erindrer, var det ham, der for et Aars Tid siden fremdrog Ting og Forhold, som den Gang var ukendte for andre, hvilket senere er kommet til at spille en meget stor Rolle. Derfor raader jeg i Ministerens og Regeringens og Rigsdagens og Landets Interesse til, at disse Sager nu opklares paa den Maade, som man vil finde mest skikket. Hvilken det skal være, skal jeg ikke blande mig i. Jeg har kun anset det for min Pligt at føre dette frem i Dag for det høje Landsting.

Inger Gautier Schmit: Det 6te tingvalgte Medlem (Ejsing) fremsatte nogle Udtalelser, hvortil jeg gerne vil knytte nogle Ord. De gælder det store Statstilskud, som hvert Aar tildeles det kongelige Teater. Det er vist ikke for meget sagt, at der er mange, ogsaa mange Rigsdagsfolk, som har stærk Kritik og Uvillie overfor de store Tilskud, det kongelige Teater har faaet af Statskassen, selv om disse gennem Spareforanstaltninger er blevet betydeligt formindsket. Som Modvægt heroverfor har man saa anført Nationalscenes førende Betydning paa det kunstneriske og kulturelle Omraade, den Indsats, som her gøres for at værne om den højeste og bedste Kunst, saaledes at Teatret staar som et lysende Eksempel til Efterfølgelse og til Højnelse for de øvrige Teatre i vort Land. Ligeledes fremhæves den Betydning, som det har for vort Lands yngre Digtere og Forfattere, at Teatret som statsunderstøttet Nationalscene har en Forpligtelse til at antage og lade opføre et vist Antal Stykker aarlig af talentfulde danske Forfattere. Alt dette lyder jo meget kønt og smukt, hvis man kunde sige, det blev praktiseret paa alle Omraader. Men naar man ser paa det kongelige Teaters Repertoire, saaledes som det er forløbet i de sidste Maaneder, forekommer det mig, at man i Valget af de Stykker, der opføres, lidt efter lidt er kommet bort fra det højnende Moment. Heroverfor mener jeg, det er rigtig ved denne Lejlighed paa egne og andre Medlemmers Vegne at komme med en Indsigelse. Det har glædet mig at erfare, at et enkelt Medlem i Folketingets Finansudvalg ligeledes er fremkommet med en Kritik overfor et af de Stykker, som Teatret har antaget til Opførelse — det kan maaske være ud fra forskellige Motiver, vi udtaler vor Kritik, men den fremkommer altsaa fra begge Rigsdagens Ting og har derved saa megen mere Vægt, synes jeg.

Man undres i Sandhed over den Smag, der har gjort sig gældende ved Valget af Stykker, som har været opført i de sidste Maaneder paa Teatret, idet saavel det kunstneriske Indhold som navnlig de Motiver, der behandles, er af en saadan Art, at man maa sige, at de meget daarligt hører hjemme paa vor Nationalscene. Jeg kender Mænd og Kvinder, som i Sandhed ikke kan siges at være snerpede, som dybt forargede har udtalt, at deres unge Døtre ikke paa nogen Maade maatte gaa hen og se de Stykker. Og det skulde dog nødigt være saaledes paa det kongelige Teater, at man visse Aftener lod trykke paa Plakaten —